

novo trgovino. »Še nekaj imam za vas, gospá,« reče ji, »prav lépo sliko z uro in muziko. Vidite, tam góri jo imam; spodaj je mórje, na pečini grad s pravo uro, in ondu je gora Vesuv. Kadar se navije, oživi kár vsa podoba; gora piha ogenj, ura kaže in bije, a po zadnjem udarci se vsako uro oglasi kratka godbica. Pri vseh ljubljanskih urarjih ne dobite takó umetno zložene ure in podobe zajedno. Kupil sem jo na dražbi pri prejnjem generalu, ki jo je bržkone prinesel z Laškega. Prístojava bode nad zofo kakor nobena druga stvar.« Gospá se dá pre-govoriti in kupi tudi podobo z uro.

Méni je kár srce utripalo od veselja, da pojdemo zopet iz tega hrama, ki so ga zvali »štacuno«. Takó sem se zamislil v negotovo prihodnjost svojo, da niti ne vém, kakó so nas preselili. Iz sánj me vzbudí šele radostno kričanje otrók, ki v lepi sobi skačejo okolo nas, sédajo sedaj na tega, sedaj na drugega izmed nas in nepotrpežljivo čakajo, ko zabija hlapец Miha v zid velik kavelj za novo sliko z uro. Za otroki je stala njih mati, óna lepa visoka gospá, ki se je na dražbi pri grofu prvíkrat zagledala váme. Govorila ni, ali videl sem, da tudi ona težko čaka, kdaj bode zopet vse v redu. »Dobro bode,« reče Miha, prime s krepkimi rokami težko uro in jo obesi na kavelj. Nató vzame ključ in navije uro, muziko in »ogenj« na Vesuvu. Otroci kár strmé; ura in godba jim nista neznani, ali kaj je óno, kar se kadí iz gore? Ali gorí? Lojzika, najstarejša sestra, ki je že hodila v šolo, raztolmačí jim, da je to sopka ali ognjeník. V tem nas mati in Miha namestita prav takó, kakor smo stali pri grofu.

(Dalje prihodnjič.)

Svetílki.

Svetilka, lehnó dogorévaj mi,
Temò le še dolgo presévaj mi!

Poslédnje sem nôvce za olje dal,
S poslédnjo žveplenko sem te prižgal.

Kadar mi prijazni tvoj vgasne trak,
Zagrne me tajnostno mrkli mrak,

A mrklega mraka je méně strah:
Zlih bésov borjénje bi gledal plah . . .

Svetílka, lehnó dogorévaj mi,
Temò le še dolgo presévaj mi!

J. K.

